

faa holde for, at den mindste Grad af Straf-
sen for de mindre grove Sigtelser passende kan
nedfattes fra 25 Rbd. til 10 Rbd., hvilket har
en nærliggende Praxis for sig, efter som de
ringere mundtlige Fornærmelser i Reglen
afføyes med en langt mindre Mulct, end den
her foreslaaede. Vi foreslaae derfor, at Para-
graphens to første Affnit affattes saaledes:

Stræker Nogen i et trykt Skrift en Andens
Ere ved ubesøiet at tillægge ham enten en
Handlemaaede, der vilde gjøre ham uværdig til
hans Medborgeres Agtelse, eller Benævnelser,
som alene kunde hjemles ved en saadan Handle-
maaede, straffes han med Fængsel fra 3 Maa-
neder til 1. Aar, eller med Bøder fra 100
Rbd. til 500 Rbd.

og at i tredje Affnit Ordet „Beskyldninger“ i
Paragraphens 15de Linie forandres til „Sig-
telse“ samt „25 Rbd.“ i den 18de Linie for-
andres til „10 Rbd.“

§ 14.

Det, man i denne Paragraph søger at
værne om, er Privatlivets Fred, men denne
forstyrres ikke altid ved Meddelelser af Nygter,
ligesom den paa den anden Side ogsaa kan
forstyrres ved andre Meddelelser end Nygter.
Vi foreslaae derfor følgende Affattelse af Sen:

„For saadanne trykte Meddelelser om per-
sonlige og huuslige Forhold, hvorved Privat-
livets Fred kan forstyrres, bødes fra 20 til
100 Rbd.“

§ 15.

Udvalget antager, at det er en Selvfølge,
at de samme Regler, som gjælde for Udgivel-
sen her i Riget af originale Skrifter, gjælde
med Hensyn til Udgivelsen af Oversættelser, og
indseer derfor ikke det Passende eller Nødven-
dige af at optage en Bestemmelse, som den
her foreslaaede, navnlig naar § 11 forandres,
som foreslaaet.

§ 16.

Den heri optagne Bestemmelse om, at Re-
dacturen af et periodisk Blad skal være pligtig
til i sit Blad eller i et Tillægsblad at optage
de Berigtigelser, et Ministerium eller Øvrig-
heden i Anledning af en Meddelelse i Bladet
maatte ønske offentliggjorte, dog ikke ud over

Grændsen af $\frac{1}{4}$ Nummer eller mere end een
Gang i samme Sag, have vi anseet for be-
tænkelig. Vel nægte vi ikke, at det ofte kan
være vigtigt og ønskeligt, at Ministeriet eller
Øvrigheden ikke lader de Urigtigheder, der
ved Pressen offentliggjøres, staae uimod-
sagte, og at en saadan Bestemmelse, som
den i Loven foreslaaede, baade kunde indeholde
Opfordring for Administrationen til paa den
nævnte Maade at agte paa Pressen, og be-
trygge dens Mobbemærkninger en Plads i det
vedkommende Blad. Men, foruden at det neppe
er retfærdigt, at give Øvrigheden lige fra den
høieste til den laveste en saadan Udgang til
gratis at benytte Pressen, — hvad der
navnligen kunde tilføie Udgiverne af Provinds-
bladene ikke ubetydeligt Tab — ligesom en
saadan fri Indrykkelse heller ikke stemmer med
den fremmede Lovgivning, hvorfra den fore-
slaaede Bestemmelse synes hentet, ansee vi den
ogsaa for at være uden tilstrækkelig Hjemmel
i de hos os bestaaende Forhold, da det
er os ubekendt, at nogen Bladudgiver,
til hvem et Ministerium eller Øvrighed
maatte have henvendt sig om Optagelsen
af en saadan Berigtigelse, nogensinde har nægtet
dette. Heller ikke synes Bestemmelsen i sig
hensigtsmæssig, da det meget let vilde hændes,
at Udgiveren under Opfyldelsen af denne sin
Pligt vilde føle sig opfordret til at ledsage en
saadan paatvungen Meddelelse med Bemærk-
ninger, der vilde svække og tilintetgjøre Med-
delelsens Virkning, idet Meddelelsen, der kun
maatte have Ordet een Gang i samme Sag,
da ikke kunde faae Leilighed til atter at gjen-
drive disse Bemærkninger. Endelig er Be-
stemmelsen vistnok ogsaa utilstrækkelig, idet $\frac{1}{4}$
Nummer af Bladet stundom ikke vilde afgive
Rum nok til de fornødne Berigtigelser. Vi
foreslaae derfor, at 1ste Affnit af denne Para-
graph aldeles udgaaer. Derimod finde vi den
øvrige Deel af Paragraphen i det Hele taget
hensigtsmæssig, kun troe vi, at en noget for-
andret Redaction kunde være at foretrække. Vi
foreslaae derfor, at det første Affnit af Para-
graphen udgaaer, og at det derefter hedder:

„Embedsmænd eller Andre, der ansee sig i et
periodisk Blad angrebne, eller som ønske at be-